

Kitab Daniel - Saratus Tilu Puluh Tilu

*Bayang-bayang Kapapaan: Ngabedah Pangaruh jeung Niat di Balik
"Paus-na Hitler"*

Jeff Pippenger

2024-04-03

Dina buku anu judulna Hitler's Pope, pangarangna, John Cornwell, ngamimitian carita ngeunaan paus nu bakal datang anu maréntah dina mangsa Hitler ngawasa Jérman, ku nyaritakeun akina jeung Paus Pius IX, anu diusir ti Kota Roma. Nalika Pius IX ngungsi ti kota Roma, nyamur minangka saurang biarawati, hiji-hijina lalaki anu dibawa ku anjeunna nyaéta aki ti paus nu bakal datang éta. Cornwell ngabahas raketna hubungan dua lalaki éta, teras ngajéntrékeun kumaha bapa paus nu bakal datang éta ogé pakait jeung puseur kakawasaan Garéja Katolik. Ku cara kitu anjeunna ngagambarkeun lingkungan sosial, pulitik, jeung agama dina sajarah ti mangsa Pius IX nepi ka Perang Dunya Kadua. Tinjauan sajarah éta kacida méré pangaosanana.

Léngkah séjén dina panyokot kakawasaan kapausan dicandak nalika, dina abad ka-sabelas, Paus Gregorius VII ngumumkeun kasampurnaan Garéja Roma. Di antara dalil-dalil anu anjeunna kemukakeun aya hiji anu nyatakeun yén garéja tacan kungsi salah, jeung moal kungsi salah salalawasna, nurutkeun Kitab Suci. Tapi bukti-bukti Kitab Suci henteu dibarengan kana éta pernyataan. Pontif anu gumedé éta ogé ngaku boga kakawasaan pikeun ngaléngsérkeun para kaisar, sarta nyatakeun yén teu aya hiji putusan ogé anu diucapkeun ku anjeunna anu bisa dibatalkeun ku saha waé, tapi yén éta mangrupa hak hususna pikeun ngabatalkeun kaputusan sakabéh batur.

“Hiji gambaran anu kacida matak narikna ngeunaan sipat lalim ti ieu pangjurung kana kataktersalahan téh katingali dina cara anjeunna ngatur ka Kaisar Jérman, Henry IV. Ku lantaran wani nganggap enteng kakawasaan paus, raja ieu dinyatakeun kena ekskomunikasi sarta dicabut tina tahta. Kacida sieunna ku ditinggalkeun jeung ku ancaman ti para pangeranna sorangan, anu didorong pikeun ngalawan anjeunna ku parentah paus, Henry ngarasa perlu pikeun ngadamaikeun dirina jeung Roma. Bareng jeung pamajikanana sarta saurang abdi anu satia, anjeunna nyabrang pagunungan Alpen dina usum tiris pisan, sangkan anjeunna bisa ngarendahkeun diri di payuneun paus. Sanggeus nepi ka benteng tempat Gregory nyumput, anjeunna dibawa, tanpa para pangawalnya, ka hiji buruan luar, sarta di dinya, dina tiisna usum tiris anu kacida nyerina, kalawan sirah teu katutupan jeung suku taranjang, sarta maké pakéan anu pikanyerieun, anjeunna nungguan idin paus pikeun asup ka payuneun anjeunna. Teu saméméh anjeunna neruskeun salila tilu poé bari puasa jeung nyieun pangakuan dosa, kakara paus téh kersa maparin panghampura ka anjeunna. Malah harita gé ngan ku sarat yén kaisar kudu ngadagoan pangesahan ti paus saméméh ngagem deui lambang-lambang karajaan atawa ngalaksanakeun kakawasaan karajaan. Jeung Gregory, nu pohara ngaguligah ku kameunanganna, muji diri yén éta téh kawajibanana pikeun ngarempag kasombongan para raja.” The Great Controversy, 57.

Gregory VII teh mangrupa hiji “pangrojong infallibility,” tapi klaim anu pikaseurieun éta can dijadikeun doktrin resmi (dogma) nepi ka mangsa Pius IX, anu netepkeun klaim bodo éta jadi doktrin anu mapan dina Konsili Vatikan kahiji. Doktrin éta disahkeun dina 18 Juli 1870, saratus lima puluh taun pas saméméh kuciwa kahiji tina saratus opat puluh opat rébu.

Nu matak ngainpormasikeun tina sajarah téh nyaéta yén nalika Pius IX ngayakeun Konsili Vatikan kahiji, sarta ngalaksanakeun doktrin infalibilitasna, pangjurungna timbul ku kabencianana kana naon anu disebut “modernisme.” Éta henteu dumasar kana pamanggih yén saurang paus moal tiasa nyieun kasalahan nalika nangtukeun doktrin-doktrin biblikal, tapi mangrupa pangbelaan kana panolakan kapapaan kana pangaruh anu geus dihasilkeun ku Révolusi Perancis. Éta diarahkeun ngalawan naon anu antukna bakal dipikawanoh minangka Komunisme.

Révolusi Prancis nyababkeun guncangan gedé dina tatanan pamaréntahan bangsa-bangsa Éropa, kalayan kaceuceub anu husus ka monarki, nyaéta kapausan. Éta téh hiji pamarontakan Républik Italia anu kungsi ngusir samentara Pius IX, jeung jalma panangan katuhuna, ti Roma. “Modernisme,” anu diwakilan ku rupa-rupa filsafat anu lahir tina Révolusi Prancis, nyaéta musuh pangutamana Pius IX, jeung doktrin infalibilitasna dirancang pikeun nangtayungan unggal klaim anu dijieun ku paus ngalawan gagasan-gagasan modernis anu dihasilkeun ku Révolusi Prancis.

Dina Daniel pasalABELAS, ayat opat puluh, dipikawanoh yén dina taun 1798, raja kidul (Perancis nu ateis), méré tatu nu matak paéh ka raja kalér (kapapaan).

Doktrin infalibilitas Pius IX aya patalina jeung perang anu diwakilan ku ayat ka opat puluh dina DanielABELAS, sarta ti ahir taun 1869 nepi ka taun saterusna Pius IX ngumpulkeun Déwan Vatikan kahiji, anu dipikawanoh minangka Vatikan I, kalawan tujuan pikeun netepkeun yén paus téh kapala Katolik, sarta yén Katolik téh kapala sakumna garéja, sakumaha geus diproklamasikeun ku dekrit Yustinianus dina taun 533.

Konsili Vatikan Kadua, anu ogé dipikawanoh minangka Vatikan II, dilaksanakeun ti taun 1962 nepi ka 1965. Ieu mangrupa hiji kajadian anu jadi patokan penting dina sajarah Garéja Katolik, sarta salah sahiji konsili ékuménis anu pangpentingna dina mangsa modéren. Konsili éta dihimpun dina kapamingpinan Paus Yohanes XXIII sarta diteruskeun salila masa kapausan Paus Paulus VI sanggeus pupusna Yohanes XXIII dina taun 1963. Penting pikeun ngakuan bédana anu écés antara dua konsili ieu.

Konsili anu kahiji dimaksudkeun pikeun netepkeun naon anu disebut “primasi” paus, hartina yén paus téh pangawasa, guru, jeung pangangon pangluhurna Garéja, anu nanggung jawab pikeun miara sarta nafsirkeun doktrin-doktrin iman. Kawenanganana ngawengku netepkeun dogma-dogma, ngaluarkeun dekret-dekret doktrinal, sarta nyatakeun putusan-putusan anu miboga otoritas dina perkara iman jeung ahlak, anu dipikawanoh minangka ketaksalahan paus. Ieu ogé ngawengku kawenangan yuridiksional paus kana Garéja universal, kaasup kakawasaan pikeun ngangkat uskup-uskup, ngatur sakramén-sakramén, sarta maréntah administrasi Garéja.

Konsili kadua dimaksudkeun pikeun ngarahkeun garéja kana hiji éntitas ékuménis. Éta dua konsili téh mangrupa usulan-usulan anu langsung sabalikna. Konsili kahiji anu konservatif

dibantah ku konsili kadua anu liberal. Dua faksi éta béda sajauhna lir peuting jeung beurang, sarta nubuat anu dikaitkeun kana tilu rusiah Fatima ngaidéntifikasi hiji perang internal anu pantes diwakilan ku dua konsili ieu.

Ramalan éta netelakeun aya hiji golongan anu ngukuhkeun kautamaan anu dilambangkeun ku Pius IX, anu dilukiskeun ku naon anu disebut “paus bodas,” “paus anu hadé,” atawa “uskup anu hadé”; sedengkeun golongan séjénna, anu patalina jeung Vatikan II, dilambangkeun ku “paus hideung,” atawa “paus anu goréng,” atawa “uskup anu goréng.” Pasualan antara dua konsép pulitik éta dilambangkeun nalika anjeun nganjang ka tempat suci mujijat Fatima, di Fatima, Portugal. Nalika asup, jalan satapakna perenahna di antara patung paus hideung di hiji sisi, jeung paus bodas di sisi séjén.

Ku kituna ieu jadi bagian tina warisan lalaki anu ahirna bakal jadi naon anu ku buku éta diidentipikasi minangka pausna Hitler, yén akar-akarna silih jalin dina perjuangan antara modernisme (raja kidul), jeung primasi kapapaan (raja kalér).

Kedah dipikaharti yén pangarang buku anu keur urang timbangan ieu téh saurang Katolik anu hadé kadudukanna, sarta tujuan anu ku anjeunna ditegeskeun dina nulis éta buku nyaéta pikeun maparin katerangan kana tuduhan yén paus anu maréntah dina mangsa Perang Dunya II geus ngarojong Hitler, golongan Nazi, atawa miboga kasalahan naon baé dina holocaust ngalawan urang Yahudi, jeung nu lianna. Nalika Cornwell ngabahas aki ti Pius XII, anu jadi panangan katuhu anu nyelenggarakeun Konsili Vatikan I, sajarah perjuangan antara raja-raja kidul jeung kalér keur dipagelarkeun dina éta sajarah pisan. Nalika révolusi “Republikanisme” nepi ka Italia, salila kira-kira sataun, urang Italia ngusir Pius IX kaluar ti kota Roma, sarta ti harita, sanajan anjeunna geus mulang deui, sakabéh nu kungsi dipiboga ku kapausan téh ngan ukur saratus sapuluh ékar, anu katelah Kota Vatikan.

Hiji-hijina jalan nepi ka anjeunna bisa mulang deui ka Vatikan téh ngan ku bantuan pasukan Perancis, sarta ku injeuman ti kulawarga Rothschild, bankir Yahudi anu kasohor goréng. Pikeun ngartos kalawan wijaksana ngeunaan kasaluyuan kapausan dina holocaust salila Perang Dunya Kadua, diperlukeun sawatara pamahaman dasar ngeunaan sikep Éropa ka bangsa Yahudi ti saprak panyaliban Kristus. Ieu buku ngusulkeun yén antisemitisme jeung rasisme téh dua sikep anu béda, ku ngedalkeun yén kabencian Hitler ka bangsa Yahudi téh rasis, sabab Hitler nganggap bangsa Yahudi minangka golongan manusa anu leuwih handap, ari antisemitisme mah nyaéta kabencian ka bangsa Yahudi lantaran maranéhna maéhan Allah. Naha éta duanana saéstuna sarua, atawa mémang aya bédana antara éta dua hal, kanyataan ngeunaan kasangsaraan bangsa Yahudi pantes pikeun kaharti.

Contona, di Amérika kiwari upama kecap “ghetto” dipaké, lolobana jalma nganggap éta minangka harti tina bagian kota anu miskin jeung ruksak. Tapi istilah “ghetto” mimitina nuduhkeun kana hiji bagian kota, utamana di Venesia, Italia, tempat urang Yahudi dipaksa cicing dina mangsa Abad Pertengahan. Ghetto anu kahiji diadegkeun di Venesia dina taun 1516, nalika Républik Venesia ngawatesan urang Yahudi ka hiji wewengkon husus di kota anu dipikawanoh minangka “geto nuovo” (pandeusi anyar), anu ahirna jadi dipikawanoh minangka ghetto.

Di Éropa salila Abad Pertengahan, urang Yahudi diwatesan ngeunaan tempat maranéhna meunang cicing, kitu deui dina widang pagawean anu diidinan pikeun dipigawé ku maranéhna.

Watesan-watesan éta dumasar kana harti lami antisemitisme, nyaéta kayakinan yén urang Yahudi geus maehan Allah, sarta yén sagala kasusah anu tumiba ka maranéhna satuluyna geus ditarékahan ku maranéhna sorangan ku lantaran lampahna sorangan.

Dina Abad Pertengahan, geus jadi tradisi anu tetep yén urang Kristen teu meunang nginjeumkeun duit atawa narima bunga tina hiji injeuman. Urang Yahudi dibébaskeun tina larangan éta, sarta nginjeumkeun duit jadi salah sahiji padamelan anu diidinan pikeun dipigawé ku urang Yahudi. Para bankir Yahudi, saperti kulawarga Rothschild, jadi tukang tukeur duit minangka balukar tina larangan-larangan hukum ngeunaan padamelan naon waé anu diidinan pikeun maranéhna pigawé. Nalika Pius IX merlukeun dana pikeun mulang ka Vatikan, rasa frustrasi lantaran henteu deui ngawasa kota Roma jadi leuwih ngagedéan ku sabab anjeunna kudu ménta duit ka urang Yahudi.

Saméméh anjeunna diusir ti Roma, Pius IX katingalina aya dina salah sahiji tina dua golongan dina perkara urang Yahudi jeung hubungan garéja ka urang Yahudi. Dua golongan éta ngawengku, kahiji, jalma-jalma anu yakin yén urang Yahudi, naon waé anu kajadian ka maranéhna, ngan saukur keur nampa naon anu pantes keur maranéhna, jeung anu kadua condong némbongkeun saeutik welas asih ka urang Yahudi. Nalika Pius IX mulang ka Vatikan sanggeus diusir, welas asih anu kungsi kadang-kadang dipintonkeun ku anjeunna saméméh pangasinganana henteu kungsi dipintonkeun deui. Saméméh pangasinganana anjeunna kungsi nutup ghetto di kota Roma, sarta sanggeus mulang anjeunna ngadegkeun deui ghetto éta, jeung mimiti netepkeun pajeg ka urang Yahudi pikeun ngumpulkeun deui karugian kauanganana.

Leungeun katuhu Paus Pius IX nyaéta Marcantonio Pacelli, aki ti pausna Hitler. Anjeunna saurang ahli hukum anu kaasup kana golongan husus para ahli hukum anu ngarojong kapausan. Putrana jadi bagian tina golongan élit ahli hukum anu sarua éta, kitu deui incuna, anu ahirna bakal jadi pausna Hitler. Sanggeus éta buku ngaguar sajarah aki Eugenio Pacelli, bapana, jeung mangsa ngora katut atikanana, éta buku ngabahas kalungguhan anu dicepeng ku Pacelli nalika anjeunna mimiti ngalaksanakeun pagawéanana pikeun kapausan. Salaku ahli hukum, turunan ti golongan élit ahli hukum kapalusan, anjeunna dipilih pikeun mingpin hiji departemén anu ngahususkeun diri dina pasatujuan-pasatujuan, anu disebut konkordat. Dina taun 1901 Pacelli diasupkeun kana kantor Sekretariat Nagara Kapalusan.

Pacelli jadi utusan ka bangsa-bangsa. Dina harti nubuat, Pacelli jadi titik kontak légal anu nyampurnakeun palacuran raja-raja bumi jeung kapausan. Dina taun 1903, Pius X dimahkotaan jadi paus. Geuwat anjeunna mimiti nyerang “racun inteléktual” anu ngahasilkeun “rélativisme jeung skeptisisme.” Jalma anu mingpin usaha Pius X pikeun ngabasmi “modernisme” nyaéta Umberto Benigni, anu digawé dina kantor anu sarua jeung Pacelli. Benigni kungsi nyatakeun ngeunaan sakelompok ahli sajarah kelas dunya, yén maranéhna téh jalma-jalma anu, “sajarah teu lain ngan saukur hiji usaha nu terus-terusan jeung putus asa pikeun utah. Pikeun rupa manusa saperti kieu ngan aya hiji ubar: inkuisisi!” Numutkeun Benigni, saurang ahli sajarah anu ngébréhkeun simpati naon baé kana pamanggih-pamanggih anu asalna tina Révolusi Perancis kudu dihukum pati.

Sacara resmi, Benigni mingpin kementrian propaganda keur kapausan, tapi sacara teu resmi anjeunna ogé mingpin hiji jaringan panénjo rusiah, anu dirancang pikeun ngaidentifikasi saha waé umat Katolik anu miboga simpati kana “modernisme,” anu asalna ti raja kidul. Tungtungna, dina taun 1910, karyana ngahasilkeun hiji diréktif anu ngawajibkeun para pagawé kapausan pikeun ngucapkeun hiji sumpah, anu disebut Sumpah Anti-Modernis. Eta masih kénéh berlaku. Pikeun digawé di Vatikan, anjeun kudu ngucapkeun sumpah pikeun ngabogaan kabencian kana gagasan-gagasan modernis, anu kiwari ku urang bakal disebut gagasan-gagasan komunis.

Dina ringkesan buku Cronwell, dina kaca flyleaf ditepikeun kieu, “Dina dasawarsa kahiji abad ieu, minangka ahli hukum Vatikan ngora anu kacida pinterna, Pacelli ngabantu ngawangun hiji idéologi kakawasaan kapausan anu can aya tandinganana; salila taun 1920-an anjeunna ngagunakeun kalicikan jeung pemerasan pikeun maksakeun kakawasaan di Jerman. Dina 1933, Hitler jadi mitra rundingan anu sampurna pikeun anjeunna, sarta hiji konkordat diadegkeun anu masihan kauntungan agama jeung atikan ka Garéja Katolik minangka tukeran pikeun mundurna pihak Katolik tina kagiatan sosial jeung pulitik. Pangunduran diri ‘sukarela’ tina Katolisisme pulitik anu dipaksakeun ti Roma ieu ngagampangkeun naékna Nazisme.

Dina hiji rapat kabinet tanggal 14 Juli 1933, Adolph Hitler ngedalkeun pamadeganana dina bulan éta kénéh yén konkordat anu dirakit ku Pacelli jeung kaum Nazi méré ka Jérman hiji “wewengkon kapercayaan.... dina perjuangan anu keur mekar ngalawan Yahudi internasional.”

Buku Cornwell téh henteu ditarima kalayan hadé ku kalangan Katolik anu nolak narima bukti yén Pacelli téh alesan utama anu ngajadikeun Hitler sanggup naék kana kakawasaan, sabab Jérman mangrupa nagara anu mayoritasna Katolik. Pacelli geus ngayakeun hiji pasatujuan anu ngahalangan penerbitan Katolik, agénsi béja Katolik, jeung sakola-sakola Katolik pikeun nyebutkeun naon waé ngeunaan arah anu dicandak ku Hitler ti taun 1933 ka hareup. Buku éta ngalacak kacenderungan anti-Semit anu écés dina diri Pacelli, anu satuluyna jadi paus salila Perang Dunya II. Sahenteuna aya tilu perkara anu bisa dipastikeun dumasar kana sumber-sumber sajarah anu kacida dipercaya tina buku éta.

Nu kahiji nyaéta peperangan antara raja kalér jeung raja kidul, sakumaha digambarkeun dina Daniel pasal sabelas. Dina peperangan éta, musuh-musuhna nyaéta Katolik ngalawan ateisme, paus ngalawan Komunisme. Pokok séjénna nyaéta yén paus ngagunakeun Nazisme minangka pasukan proksi-na pikeun ngalawan ateisme dina mangsa Perang Dunya II, sakumaha paus ogé ngagunakeun Protestanisme murtad dina taun 1989 minangka pasukan proksi-na pikeun ngalawan ateisme Uni Soviét. Ieu buku ogé ngaidéntifikasi struktur nu buat internal jeung éksternal anu diwakilan ku pesen-pesen satanis anu medal tina mujijat di Fatima.

Perang wates di Raphia, anu digambarkeun dina ayat sabelas jeung dua belas tina Daniel sabelas, ngagambarkeun perang wates anu kiwari keur lumangsung di Ukraina. Perang baheula éta mangrupa perang panas; nu kadua téh perang proksi anu kadua, kalayan bala-bala proksi anu kalibet dina papasangan maut. Raphia nandakeun yén perang wates téh lumangsung antara raja kalér jeung raja kidul, tapi nu buat ngajarkeun yén nepi ka hukum Minggu anu geura datang, palacuran Tirus téh dipopohokeun, Izébel aya di Samaria, jeung Herodias henteu ngadatangan

pésta ulang taun Herodes. Tilu saksi ngeunaan peran raja kalér dina sajarah kiwari ieu, nyaéta yén manéhna aya di balik layar ngagerakkeun tali-tali. Perang panas, perang proksi, jeung perang tiis anu kajadian nalika manéhna dipopohokeun, dilaksanakeun ku bala-bala proksina.

Rusia nyaéta raja ti kidul, sarta ayeuna keur kalibet dina hiji perang wates anu dibiayaan ku para globalis ti dunya Kulon, utamana ku Demokrat progresif jeung Republik RINO (Republican In Name Only) di Amérika Serikat. Nalika Amérika Serikat digambarkeun minangka pasukan proksi raja ti kalér dina ayat kaopat puluh tina Daniel sabelas, dua ciri nubuatna nyaéta kakuatan militér jeung kakawasaan kauangan. Amérika Serikat keur ngalaksanakeun pagawean anu sarua di Ukraina jeung anu dipigawéna dina taun 1989, nulungan Paus ngalawan Rusia, sarta pasukan proksi di lapangan, anu ngabéla Ukraina, kacida pinuhna ku para panyokong Nazi nepi ka média arus utama gé teu bisa mungkir éta. Roma ayeuna keur ngagunakeun pasukan-pasukan proksi anu sarua jeung anu kungsi dipakéna dina perang panas, nyaéta Perang Dunya II, jeung dina taun 1989, pikeun perang ngalawan Rusia. Bacalah buku: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Urang baris neraskeun ulikan ieu dina artikel salajengna.

“Ku cara nu sarua, nalika Allah badé muka ka Yohanes nu dipikaasih sajarah garéja pikeun mangsa-mangsa nu bakal datang, Anjeunna maparin ka anjeunna hiji jaminan ngeunaan minat jeung pangaping Jurusalamet ka umat-Na ku nembongkeun ka anjeunna ‘Hiji nu sarupa jeung Putra manusa,’ nu keur leumpang di antara kaki dian, anu ngalambangkeun tujuh garéja. Nalika ka Yohanes dipintonkeun pergulatan-pergulatan panungtungan nu agung tina garéja jeung kakawasaan-kakawasaan dunya, anjeunna ogé diidinan nenjo kameunangan jeung pelepasan ahir jalma-jalma satia. Anjeunna nempo garéja dibawa kana papaséan nu ngabahayakeun pati jeung sato galak katut arca-na, sarta panyembahan ka sato galak éta dipaksakeun kalawan ancaman pati. Tapi nalika ningali saluareun haseup jeung hiruk-pikuk peperangan éta, anjeunna nenjo sakelompok jalma di Gunung Sion jeung Anak Domba, anu boga, gaganti tanda sato galak éta, ‘ngaran Rama-Na kasurat dina tarang maranéhna.’ Jeung deui anjeunna nempo ‘aranjeunna anu geus meunang kameunangan atas sato galak, jeung atas arca-na, jeung atas tandana, jeung atas bilangan ngaranna, nangtung di sisi laut kaca, bari nyekel kacapi Allah’ sarta nyanyi lagu Musa jeung Anak Domba.”

“Palajaran ieu keur mangpaat urang. Urang perlu ngandelkeun iman urang ka Allah, sabab pas di hareupeun urang aya mangsa anu bakal nguji jiwa manusa. Kristus, dina Gunung Zaitun, ngécéskeun deui hukuman-hukuman anu matak sieun nu bakal miheulaan datang-Na anu kadua: ‘Maraneh bakal ngadéngé perang jeung béja-béja ngeunaan perang.’ ‘Bangsa bakal narajang bangsa, jeung karajaan ngalawan karajaan: sarta bakal aya kalaparan, panyakit sampar, jeung lini, di rupa-rupa tempat. Sadaya ieu téh awal kasangsaraan.’ Sanajan ieu nubuat geus narima sabagian kacumponan dina karuksakan Yerusalem, éta leuwih langsung dilarapkeun ka poé-poé panungtungan.”

“Urang keur nangtung dina ambang kajadian-kajadian anu agung tur khidmat. Nubuat keur gancang digenapi. Gusti parantos caket pisan. Moal lila deui bakal kabuka di hareupeun urang hiji mangsa anu matak ngagedurkeun pikiran sakumna nu hirup. Pasalia-pasalia jaman baheula bakal dihirupkeun deui; pasalia anyar bakal timbul. Adegan-adegan anu bakal kajadian di

dunya urang can kungsi kabayang ku saha-saha. Sétan keur digawe ngaliwatan agénsi manusa. Jalma-jalma anu keur narékahan ngarobah Konstitusi sarta ngusahakeun hiji hukum anu maksa ngajalankeun pangreureuhan poé Minggu, teu pati nyaraho naon hasilna engké. Hiji krisis geus pas aya di hareupeun urang.”

“Tapi para palayan Allah ulah ngandelkeun diri sorangan dina kaayaan darurat anu kacida gedéna ieu. Dina titingalian anu dipaparinkeun ka Yesaya, ka Yehezkiel, jeung ka Yohanes, urang ningali kumaha raketna sawarga patalina jeung kajadian-kajadian anu lumangsung di bumi sarta sabaraha agungna pamiara Allah ka jalma-jalma anu satia ka Mantenna. Dunya téh henteu tanpa panguasa. Rarancang kajadian-kajadian anu bakal datang aya dina panangan Gusti. Kaagungan sawarga nyepeng takdir bangsa-bangsa, kitu deui perkara-perkara garéja-Na, dina pangawasan-Na sorangan.” Testimonies, jilid 5, 752, 753.